

sagde han ogsaa, efter at være slaaet ind paa en anden Vej, hvilke Midler har De nu? Selvfølgelig havde vi, som være i Mindretal den Gang, ingen Midler, da det Middel, som var useilbarligt, naar man overhovedet vilde bruge det, var slaaet os af Haanden derved, at de Herrer havde forladt os. Nu spørger det ærede Medlem atter: Hvilke Midler har De nu? Jeg har udtrykkelig erklæret, at for den Enkelte eller for de Enkelte er der ikke Spor af Midler, naar det Middel, der skulde bruges, er Sammenhold over hele Linien i Modstand mod et saadant Ministerium. Nu mener det ærede Medlem, at det er en Urimelighed, at denne samlede Modstand skulde have hjulpet. Ja, jeg skal ikke komme dybt ind paa det idag, vil nødig nogenfinde komme dybt ind paa det, men jeg vil dog sige, at da man i Foraaret 1885 stod lige over for Regjerings Tilhængeres fanatiske Vyst til at komme i en saadan Bataille med os, da kan jeg ikke negte, at jeg den Gang maatte overveie: Have vi nu de Midler, som man i Efteraaret 1877 favnede? Med andre Ord: Ville vi nu, da det er sandsynligt, at Krisen vil blive langt alvorligere og tage langt længere Tid, ville vi nu ogsaa staa ubrødelig sammen i den Modstand mod Ministeriet, saa at det faar Jølelsen af, at der aldrig er Noget at udrømme imod det danske Folk? Jeg trøstede mig til, at dette vilde ske, og denne Fortrøstning styrkede det ærede Medlem mig i efter det ærede Medlems meget bestemte og stærke Udtalelser. Jeg skal ikke gengive dem for Rigsdagstidenden, men kun sige, at det ærede Medlem udtalte sig saaledes, at jeg i alt Fald ganske glemte Episoden fra tidligere Aar og troede sikkert, Alt var overvundet i den Henseende fra alle Sider. Det ærede Medlem udtalte, at mod et Folks harmfulde Modstand mod Lovbrud er ingen Regjering i Vængden stærk nok, at den offentlige Mening, som har væltet større Sten end dette Ministerium, den vil ogsaa vælte dette, blot seig Udholdenhed. Men naar man nu forlader denne Politik, alle de Udtalelser — og vi have ikke talt for os selv, men vi have talt under Ansvar for hele det danske Demorati — og kun Enkelte staa tilbage og sige: Vi troede Forudsætningen fastholdt, troede sikkert paa dette Middel, saa maa De mine Herrer tillade mig at sige, at der er Ingen af dem, som er berettiget til at sige til os, saa saa som vi nu ere: Hvad Middel have I? Jeg kan trøstlig sige: Vi have ingen Midler, efter at 90 af Folkethingets Medlemmer ere blevne enige om en anden Politik end den, de docerede den Gang. Nu er det dem, der alene maa bære Ansvaret.

At vi skulde kunne rejse et Folk op mod dette Forsøg paa at komme til Forlig med dette Ministerium, vilde hverken være rimeligt eller gjørligt, selv om man for Fremtidens Skyld, naar man er kommen over dette, kunde ønske saa megen fast Villie som mulig. Men desværre ere vi noget videre i Eftergiveness nu end i 1877. Thi for det Første fandt man det fuldstændig rigtigt, at Ministeriet forelagde den provisoriske Finantslov strax, og dernæst beilede man ikke absolut til den Midlertidige, som man nu stadig forlanger. Da fremhævede man ikke noget Ønske om at kunne komme til en Midlertidig eller at kunne komme til at give en Finantslov. Saa vidt ere vi nu kommen efter 10 Aars Arbejde i Demoratiets Tjeneste, at vi i denne Henseende ere villigere mod den samme Regjering, end vi egentlig kunde siges at være den Gang. Og dog skulde jeg tro, at det danske Demorati havde været en Vært i disse 10 Aar, som ogsaa havde maattet give sig Vidnesbyrd i denne Kamp. Ogsaa maatte jeg tro, at dette Ministeriums Gynder ere mangefold fordobbede siden den Tid og navnlig nu siden den 1ste April 1885, saa at det kunde give os endnu yderligere Anledning til netop saa meget stærkere at vise dette Ministerium, at hos os har det Intet at vente. Maa jeg gjentage, hvad jeg har antydet. Det, jeg her har sagt om min Stilling i Fjor, er en berettiget Afvisning af Bestyldningen mod mig for nogen Forandring af min Opfattelse fra i Fjor og i Aar, og jeg vil ikke drage nogen Bestyldning ind mod de Herrer for den Vending, de viensynlig have gjort fra: Ingen Finantslov til dette Ministerium og til at søge efter en Finantslov. Hvorvidt nu dette Forsøg lykkes, faae vi at se. Jeg har kun dertil at sige og at gjentage, at jeg vil i Aar som i Fjor en virkelig aaben Forhandling om en Finantslov med det aabne Formaal, at dersom jeg kunde gjøre Noget til det, fik dette Ministerium ingen Finantslov, men det er da en aaben Forhandling og en nyttig Forhandling, thi den Forudsætning, der gaar gjennem alle Taler her, at dette Ministerium ikke kan gaa, men nødvendigvis maa blive, at det er saa fastnaglet til Pladsen, den har jeg lige saa lidt nu som før. Jeg tror fremdeles paa, at det kun er et Tidsspørgsmaal, som Bunden blæser ogsaa i Danmark, hvor længe et Ministerium kan holde sig, og et væsentligt Bidrag dertil er altid den Stilling, Folkethinget indtager.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) har atter begjæret